

Agni School

De universele Christusliefde

“Wanneer het leven in ons zich opent voor het leven in de ander is liefde in beweging.”

*Deze tekst is een uitgeschreven audio-opname
die plaats vond op 29 mei 2021.*

We gaan vandaag bij het liefdesaspect van onze ziel stilstaan.

Je weet: onze ziel is het Hogere Zelf en bestaat uit Licht, Liefde en Kracht.

- Licht, actieve intelligentie
- Liefde-Wijsheid, intuïtie
- Kracht, geestelijke doelstelling, het lichaam van geestelijke wil, het atmisch bewustzijn.

Liefde is uiteindelijk een openheid naar het leven.

Als we kijken wat liefde juist inhoudt – het lijkt vaak dat we iets moeten doen, dat we iets moeten geven a.h.w. – maar, onszelf geven betekent eigenlijk ons openen voor de ander, zodat de ander zichzelf kan zijn.

Liefde is een Kracht. Het is een Kracht, een werkelijkheid, een Kracht die openbarend werkt. En daarom is ze liefde. Daarom werkt ze voedend. Daarom nodigt ze de ander uit om in alle vrijheid zichzelf te kunnen worden.

Daarom is het liefde. Je voelt: mijn hart wordt zacht, mijn hart wordt hartelijk zou je kunnen zeggen. En, als ik die hartelijkheid bestudeer, dan betekent dat dat ik ruimte maak voor de ander, dat ik heel veel ruimte maak voor de ander in mijzelf. Dus je geeft op zich niet iets, maar die ruimte is in zichzelf een Kracht.

Liefde is een Kracht die openbaart. Door die ruimte te maken, die zelf de Kracht van Liefde is in onszelf, net daardoor geef je de ander de uitnodiging om zich te openbaren. Liefde maakt ons a.h.w. veilig, doet ons veilig voelen, doet de ander veilig voelen om zich te openbaren. Dat is waarom liefde uitnodigend werkt. Dat je voelt: in liefde word ik zelf zacht, word ik zelf eigenlijk mezelf. Als je zacht bent, als je niet in uw houding van bewijzen staat, van presteren, van afgescheidenheid eigenlijk tegenover de wereld, het gevoel dat je iets moet bewijzen of dat je iets moet doen voor de ander, moet presteren, als je van die houding naar verzachting gaat, naar zachtheid.

Wanneer voel je dat er liefde is? Net wanneer je inderdaad in die houding mag ontspannen. Dat je voelt: die houding is niet nodig hier, blijkbaar. Ik mag gewoon mijn eigen zachtheid *zijn*. Ik mag mijn eigen diepte *zijn*. Ik mag eigenlijk het wezen dat ik ben *zijn*. Dat betekent dat je die openheid ervaart rond jou.

Dat je voelt: hier is een openheid aanwezig die maakt dat ik, ja, zelf kan open komen, dat er genoeg ruimte is om mezelf te zijn hier. Dat het niet een ruimte is die vooraf eigenlijk begrensd wordt door het leven waar ik mee in aanraking kom op dat moment.

Dat je ziet: die of die context heeft misschien zijn ideologieën, heeft misschien zijn voorstellingen over hoe jouw wezen zou moeten zijn.

Ook wijzelf hebben onze eigen voorstellingen vaak over wat we denken te moeten zijn. Maar, als dat moeten allemaal wegvalt en als we voelen dat die context rond ons eigenlijk die verwachting niet heeft, dan voel je liefde. Dan voel je: hier is openheid om te kunnen zijn wat ik ben, wie ik ben en hoe ik ben.

En dat is uiteindelijk wat we zelf in ons dragen, die ruimte, die openheid om de ander alle plaats te geven, en dat is liefde.

Als we in die openheid in ons eigen hart kunnen staan, in die ontvankelijkheid, in die ruimte, dan is er liefde. Dan voelt de ander zich vrij te zijn wie of wat hij ook van binnen moge zijn.

Dus liefde stelt geen grenzen. Liefde maakt geen grenzen. Liefde blijft altijd open, als water dat zich altijd maar aanpast aan de ganse vormen waar het langsgaat. Maar niet de vorm probeert te veranderen. Dus het geeft alle ruimte. Dus liefde is vloeibaar.

Is dat herkenbaar?

Kun je je vinden in die liefde?

Dat je gewoon voelt, ja, 't is heerlijk samenzijn. 't Is gewoon samenzijn zonder invulling. Daarom niet zonder doelstelling of zonder betekenis, maar niet vooraf bepaald wat het zou moeten worden, of hoe het eruit zou moeten zien.

Dat je gewoon voelt, ja, hier ben ik echt welkom zoals ik ben. Hier voel ik echt dat mijn wezen alle ruimte krijgt. Dat er niets op voorhand bepaald wordt, wie ik moet zijn.

Ook in onszelf, dat we die ruimte blijven ervaren van ons eigen wezen.

Dat je in de diepte jezelf opzoekt en dat je echt die diepte blijft beleven, ook in de buitenwereld.

Dat je niet het gevoel krijgt dat je zelf om één of andere reden uw eigen liefdeskracht verliest door het gevoel te krijgen dat je je moet aanpassen, dat je niet jezelf kunt zijn. Dat zijn altijd reacties in onze eigen psychologie, in ons eigen wezen. Het is niet de buitenwereld die dat doet. Het zijn uiteindelijk wij die onze vrijheid wensen op te geven op dat moment, de openheid en dus de diepte die we zijn loslaten op dat moment.

Als we ons beginnen conformeren dan merk je dat je beslist een stuk van je eigen diepte los te laten. Dat je zegt, ja, dit stuk diepte laat ik hier los, want hier gaat dat niet. Nee, steeds in uw eigen diepte durven staan, in de alertheid van uw eigen wezen staan, in de alertheid van uw hart staan. Want daar zul je ook zelf de andere blijven een openheid geven.

't Is wanneer we onszelf ook sluiten, dat we ook niet meer kunnen openen voor de ander. Het is een wisselwerking op dat moment. 't Is niet het één en het ander apart. Passen wij ons aan, dan is er eigenlijk ook geen liefde meer voor de ander want de openheid voor de ander is ook verdwenen. Die openheid is er enkel in onze diepte, in ons eigen hart, dus in de ziel.

Dus: pas je je aan aan de omgeving, dan is er ook niet meer die ruimte voor anderen.

Dus: je hart beleven betekent eigenlijk ook een dienst aan de ander. Je ruimte bewaken

– niet beschermen a.h.w. van: ik moet het allemaal buiten houden, integendeel nee – maar de aandacht bewaken, dat je voelt: ik sta in die openheid, ik sta in de diepte van mijn leven en van daaruit blijf ik ook aanwezig.

Ook naar je eigen activiteiten. Dat je ziet: ik vul het nog niet in wat het moet worden, wat het resultaat moet zijn, want ook daar sluit je eigenlijk de liefde. Ook daar sluit je de kracht die openbarend werkt.

Want je geeft eigenlijk openbaring een bepaalde voorwaarde, een bepaalde richting. Je zegt: 'het mag enkel zo en zo' en 'op die manier mag het niet'. Alsof we tegen het leven kunnen zeggen: 'zo mag je niet zijn, beste leven'. Je voelt daarin, dat daar eigenlijk een afgescheidenheid in ontstaat.

Dus in de openheid leven betekent ook in het tijdloze leven. In liefde leven betekent in tijdloosheid leven, omdat je natuurlijk in de ziel bent. En de ziel is zonder tijd. Dus je voelt dan, ja, vanuit de stroom van mijn eigen ziel, laat ik eigenlijk toe wat het leven wenst te openbaren. Niet dat je zonder verantwoordelijkheid leeft, niet dat je de dingen laat gebeuren die niet goed zijn. Maar, je voelt gewoon, door in de liefde te staan, zoals ik zei: het is een openbarende kracht. Liefde is niet een passief iets. Liefde is een kracht. Liefde is een energie, dus die schept, die werkt.

Als je in die liefde staat dan gebeuren er dingen. Alleen, ze gebeuren in totale openheid vanuit een totale openheid. Dus je geeft eigenlijk het potentieel van het leven zijn kans, en dat is liefde. Dat je het leven zelf zijn kans geeft. Het leven zelf. Niet het enge leven, maar het diepe leven in alles zijn kans geven. Dat je het leven de kans geeft om te worden wat het eigenlijk al is. Om zich te tonen zoals het eigenlijk al is. En dat je daar ruimte voor hebt. Dat je daar de openheid voor hebt gemaakt.

(Dus we zullen eventjes ook samen in die openheid tegenover dit moment gaan staan.)

Het is heel belangrijk, hé. We hebben heel veel voorstellingen, collectief ook, van liefde. Die kracht van liefde, die verbindende kracht, die kracht die alles samenbindt en toch niet gebonden maakt, dat is eigenlijk een openheid dus. Dat betekent dat alles verwelkomd wordt, alles toegelaten wordt in jouw leven, zonder dat je het vasthoudt, zonder dat het bindt. Dat is de verbinding waarvan we dan vaak een idee krijgen van toenadering. De collectieve voorstelling, ook in onszelf, de historische voorstellingen en ervaringen die we hebben gehad met liefde, persoonlijke liefde, is vaak een zoeken naar toenaderen. We hebben eigenlijk het gevoel: liefde betekent ergens naartoe gaan, iets gaan geven, iets gaan afgeven a.h.w.

Hé dus: heel belangrijk dat we dat blijven bestuderen of dat dat echt wel zo is. Of dat dan werkelijk de kracht van liefde dat is. En wanneer we ons diep geliefd hebben gevoeld, of dat er een diepe liefde in onszelf aanwezig is, wat we eigenlijk echt hebben ervaren op dat moment.

Diep bestuderen, zonder voorstellingen, zonder voorgaande kennis, loslaten en kijken: wat ervaar ik eigenlijk op dat moment?

Dan zie je, ja, 't is een ruimte die ik ervaar. 't Is een uitnodiging die ik ervaar. Niet zozeer iets dat naar mij toe gebracht wordt en voor mijn voeten gelegd wordt. Eigenlijk is het een uitnodiging die ik ervaar. Ik word zelf naar iets toegetrokken in de zin van, ik word opengetrokken a.h.w., ik word langs alle kanten magnetisch geopend om mezelf te zijn.

En dat geeft dat gevoel van veiligheid. Dat je voelt: hier kan dat, hier kan ik open komen zonder het gevoel te hebben dat ik ga gekwetst worden, zonder het gevoel te hebben dat

er iets in mij zou kunnen geschaad worden a.h.w., iets diep in mij dat zich misschien angstig voelt en dat je ziet, nee, hier voel ik mij niet angstig om dat te doen. Hier voel ik mij uitgenodigd om mezelf te zijn en dat is die liefde.

Dat je die uitnodiging ervaart. Net zoals je dan het leven rond jou uitnodigt om zich uit te drukken, te openbaren. Dat is die kracht van liefde. Dat is een heel fijne trilling en een heel vervullende trilling ook.

Het heeft heel veel aspecten om te bestuderen. De persoonlijke liefde is een liefde die we natuurlijk permanent, constant elke dag tegenkomen en daardoor zouden we snel misschien onze ideeën rond liefde niet meer vernieuwen.

Maar er zit heel wat te ontdekken in de liefde zelf, wat het nu juist is. Het is een kracht die in onszelf aanwezig is. Je hoeft ze dus niet te maken, maar wel opnieuw openheid te hebben in onszelf om ook de liefde nieuw te laten zijn. Om ook zelf liefde opnieuw te ontdekken, elke keer. Om te weten of om te leren in onze eigen ervaring: ha, dit is ook liefde of dit is wat liefde ook kan of doet blijktbaar, veroorzaakt.

En dus: er zit een oneindigheid in liefde. 't Is zoals ik zeg: je kunt geen grenslijn trekken in de stroom van liefde en zeggen: 'vanaf hier stopt liefde nu eenmaal'. Nee, je voelt: liefde heeft iets onbegrensd, iets ondefinieerbaar. Dus het heeft ook een oneindige ontdekking in zich.

We kunnen keer op keer kijken: hoe laat ik liefde toe in mijzelf en wat leer ik dan van liefde?

Het is belangrijk omdat we niet leven naar een idee van liefde, maar vanuit liefde. Dat je voelt: ik ga voort vanuit mijn punt van liefde dat ik nu ken, vanuit mijn verlangen om met liefde te leven. Van daaruit ga ik vooruit, en ik kijk daardoor zelf wat liefde is. Ik bestudeer daardoor zelf wat liefde eigenlijk is. Zonder te denken: het moet zo zijn, of het moet dit verdragen, het moet dit aankunnen. Daar zit eigenlijk al conflict in. Als we zo leven dan zijn we eigenlijk niet liefdevol met het gebeuren zelf, met ons eigen zelf.

Dan leggen we een lat a.h.w. voor de liefde.

Dan leggen we een meetlat tegenover onszelf en zeggen: 'je bent nog niet goed genoeg, je moet tot daar geraken met uw liefde'. Maar dat is natuurlijk in zichzelf een tegenstrijdigheid met liefde. Dat betekent dat je niet meer de openheid hebt op dat moment om jezelf te zien en te accepteren zoals je jezelf op dat moment openbaart. En je openbaart je niet anders dan dat je je zo openbaart op dat moment. Dus: het is belangrijk dat je het ook accepteert, dat het zo gebeurt, dat we niet zeggen, ja, het is niet juist. Het is wel gebeurd. Het heeft wel iets juist in zich op dat moment. En 't is altijd een evolutie.

Maar we moeten niet wat er is afbreken, maar juist bestuderen, bekijken en zien: hoe ga ik dan vanaf vandaag weer verder met dat inzicht? Hoe drukt mijn liefde zich na dit, na deze ervaring, hoe drukt mijn liefde zich nu uit? Dat is die openheid bewaren, dat we zien: we blijven keer op keer vernieuwen in liefde.

Dus: het loslaten van de voorstellingen van liefde is noodzakelijk als we werkelijk willen vertrekken vanuit een maagdelijkheid van liefde die in ons eigen hart aanwezig is. Als je voelt van: ik wil nu mijn eigen weg in liefde gaan, ik wil mijn eigen begrijpen van liefde hebben, en dus ook met mijn eigen liefde kunnen leven en daarin groei vaststellen, daarin experiment, daarin exploratie vaststellen. Dan moeten we op een bepaald moment alles loslaten van voorstellingen en het werkelijk in het contact brengen met de werkelijkheid in ons hart, de werkelijkheid van liefde die er is zoals ze er is, de kracht om openheid tegenover het leven rond ons te maken, te laten gebeuren.

Dan gaan we eventjes in die openheid gaan staan.

Dan zie je bijvoorbeeld in uw eigen waarneming, ah ja, daar zit geen oordeel in.

Want: openheid om iets – het leven rond mij, of dat leven dat ik ontmoet – werkelijk toelaten, zoals het in hem of haar aanwezig is, dat betekent dat er geen geslotenheden, geen labyrinten a.h.w. gemaakt worden in je denken, in je oordeel, waarbinnen dat leven zich moet ontplooien.

Het betekent juist, nee, ik ga zonder oordelen daar staan, zodanig dat dat leven zich helemaal durft en kan ontplooien zoals het zich wenst te ontplooien, zonder verwachting.

En in die openheid – als je misschien op dit moment mee aan het gaan bent a.h.w., meditatief, dan voel je eigenlijk – in die openheid zit sowieso rust en vrede, want er is niets om aanstoot aan te nemen. Er is geen verlangen om ergens aanstoot aan te nemen, om ergens op te reageren.

Dus dan voel je: je staat niet in een houding van reactie. Je staat niet in een houding van: tegen-antwoord bieden a.h.w., die houding is daar niet.

Er is wel een houding waarin je kunt ageren, maar niet reageren.

Je voelt dat je vanuit liefde dingen zegt en doet. Maar je reageert niet of dat zeggen en doen is niet als een tegenreactie, is niet als een argument, is niet om iets te corrigeren. Dat is zo fenomenaal, als je ineens ziet, van amai maar, het verlangen om te corrigeren verdwijnt. Dan komt er veel vreugde vrij. Want dan voel je echte openheid. Dan voel je ineens – en dus ook jezelf niet corrigeren a.h.w., je op de mat roepen of de les spellen – dat je voelt van: ja, zo is er echt openheid, zo krijgt het leven kans, ook om zijn eigen ervaring op te doen.

Zelfs wat de ene weer fouten zou noemen, of wat de ene wilt corrigeren, zal liefde ervaring noemen. Je zal zien, dat is een ervaring die noodzakelijk is, die goed is, die zinvol is.

En, dat kan misschien tegen uw persoonlijke voordelen zijn, maar dat is ook maar uw persoonlijkheid. Tegenover uw hart is dat niet iets dat benadelend werkt, integendeel. Jouw hart krijgt eigenlijk een geluk in het draagvermogen dat gevoeld wordt.

Dat je ziet: ja, ook dat kan ik blijkbaar een plaats geven.

Ook hierop hoef ik niet meer te reageren.

En voel dan openheid.

Aanvang meditatie

*Voel u vrij deze tekst te delen
dat licht, liefde en kracht in steeds meer harten verder mag openbloeien*